

Умъ и Късметъ

ПРИКАЗКА

Веднѣжъ умътъ и късметътъ се срещнали на единъ кръстопѣтъ.

— Отстѣпи ми, умчо, азъ прѣвъ да мина, — рекълъ късметътъ.

— Защо да ти сторя пѣтъ?

— Защото азъ съмъ по-нуженъ отъ тебе. Никой не може безъ късметъ.

— А кой може безъ умъ! Я ми стори пѣтъ азъ да мина!

— Ти се махни! Ако хората можеха да минатъ само съ умъ, нѣмаше Господъ да раздава късмети не само на хората, но и на всички животинки, гадинки и бубулечки.

— Я го гледай какъвъ е горделивецъ! — рекълъ умътъ. — Че ти за какъвъ се мислишь! Добре! Хайде да опитаме. Види дашъ ли онзи селянинъ, дето оре тамъ на нивата? Ти го напусни. Ако не може да мине само съ мене, отъ сега нататкъ винаги ще ти давамъ преднина.